

چکیده

وجود کانون های فرهنگی تحت عنوان مرکز هنرهای تجسمی با هدف به وجود آمدن مکانی برای برقراری ارتباط میان شاخه های مختلف هنرهای تجسمی و نیز آشنایی عموم با مفاهیم و کیفیات و ارزشهای زیبا شناختی می باشد. بدون شک توسعه هر جامعه ای صرف نظر از سایر عوامل به پشتوانه فرهنگی آن بستگی دارد. بی توجهی به پشتوانه های فرهنگی و بومی می تواند منجر به بی هویتی یک ملت و صدمات جبران ناپذیر گردد. با داشتن پیشینه غنی معماری گیلان، امروزه شاهد نوعی بی هویتی در معماری و شهرسازی هستیم. در حالی که در گذشته شکل ساختمان ها، بافت محله ها و ساختار شهرها گویای ویژگی های فرهنگی و ذوق بومی ساکنان آن ها بود. این ویژگی اکنون از بین رفته است و ساکنین شهرها و روستاها از تاریخ و فرهنگ خود دور شده اند. لذا ضرورت توجه به معماری بومی بیش از پیش احساس می شود. پژوهش حاضر، معماری بومی لاهیجان را مورد بررسی قرار داده و به این مساله می پردازد که بناهای فرهنگی مانند موزه باید چه خصوصیتی داشته باشند و آیا می توان با استفاده از مولفه های معماری بومی، بنایی خوانا و مطلوب در راستای اقلیم منطقه به وجود آورد؟ و آیا می توان گام های موثری جهت حفظ معماری بومی منطقه برداشت؟ برای دستیابی به اهداف مذکور، روند تحقیق حاضر به اینگونه می باشد که در مرحله اول با استفاده از روش کتابخانه ای به بررسی معماری بومی منطقه پرداخته شده و مولفه های موثر، شناسی شده و بر اساس آن پرسشنامه طراحی شده است و در اختیار متخصصان قرار گرفته و نتایج بدست آمده توسط نرم افزار SPSS مورد بررسی و تحلیل قرار گرفته است. و در نهایت بر اساس این اصول، طرحی مناسب اقلیم گیلان و لاهیجان به عنوان موزه هنرهای تجسمی در شهر لاهیجان در جهت حفظ ارزش های بومی منطقه ارائه شده است .

واژه های کلیدی: معماری بومی، موزه، هنرهای تجسمی، لاهیجان